

Marianne en haar poesje

Door M. Kapitein
G.F. CALLENBACH N.V.

MARIANNE
EN HAAR POESJE

50

M. KAPITEIN

MARIANNE
EN HAAR POESJE

G. F. CALLENBACH N.V. • UITGEVER • NIJKERK

MARIANNE

In een aardig wit huisje aan de grote bosweg woont een klein meisje. Zij ligt al een hele poos op bed. Ze slaapt erg onrustig. Ze droomt zo griezelig: Een heel groot beest, een nijdig beest springt bovenop haar borst. Ze kan niet zien wat voor een beest het is. Soms lijkt het een beetje op haar poesje en soms is het weer helemaal geen beest. O, Marianne krijgt het er benauwd van. Dat vreemde drukt en knijpt haar. Ze kan er haast geen adem van halen. O, wat heeft de kleine Marian het benauwd.

Dan is het ineens weer net een wild beest dat giert en raast, en dan, dan wil het haar opeten. O, ze springt omhoog. Ze schrikt wakker. Dan is het beest gelukkig weg.

O, maar het geraas is er nog. Buiten buldert het; dat doet de boze wind.

Marianne is nu niet meer zo benauwd. Het beest is gelukkig weg. Ze gaat weer liggen.

Ze ligt te luisteren. Ze ligt te denken. Ze is een beetje bang. Ze is een beetje onrustig.

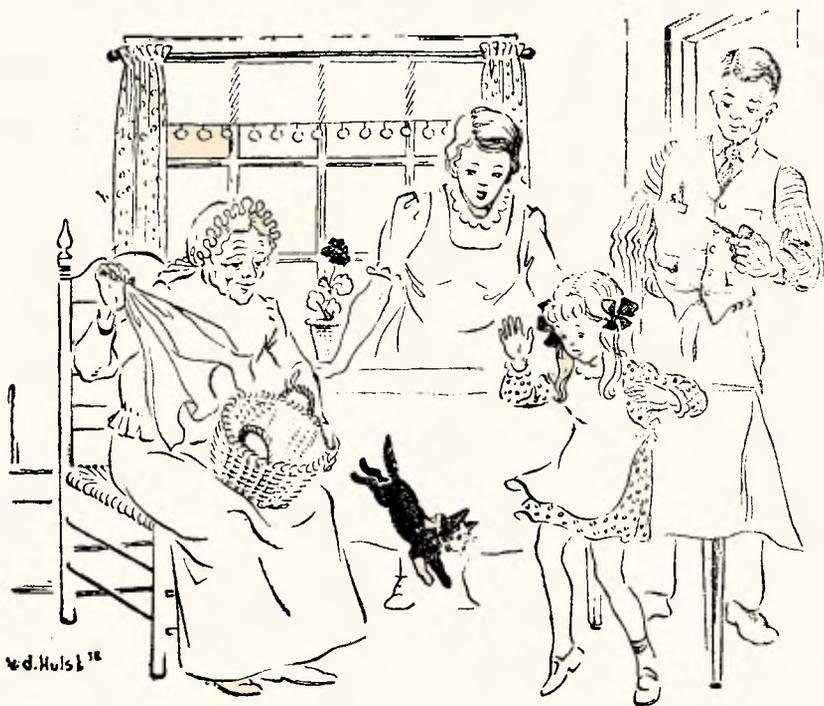
Een paar weekjes geleden is Marianne jarig geweest en toen heeft haar lieve grootmoeder, die in het dorp woont, haar het mooiste cadeautje meegebracht, dat ze maar wensen kon.

Daaraan denkt ze nu. Aan het mooie cadeautje van grootmoeder. In een mandje met een doek er over, bracht grootmoeder het mee.

„Zal je er goed op passen, Marianne?” vroeg grootmoeder.

„Ja, ja, grootmoeder, ja!” En toen had grootmoeder het mandje neergezet bij de warme kachel en ze had de doek er af geknoopt en toen... wip... kwam een lief klein poesje uit het mandje gesprongen.

„Ring... ting... ting!” ging een belletje, dat met een zijden lintje om poesjes hals gebonden zat.

Het poesje heeft een leuk wit snuitje en een wit hartje op zijn kopje en één wit voorpootje. Verder is hij zwart.

„Belleke” heeft Marianne haar poesje genoemd en grootmoeder en moeder en vader vonden het allemaal een erg mooie naam.

„Je moet goed op Belleke passen, hoor,” zei moeder.

„Je moet hem lekkere warme melk geven, hoor, dan wordt hij gauw groot,” zei vader.

Ja, dat zal Marianne doen.

En iedere avond voor ze zelf ging slapen, heeft ze Belleke een schoteltje heerlijke, warme melk gegeven. En hem daarna in zijn veilige mandje gelegd achter de warme kachel.

Maar deze avond?... Deze avond niet. Deze avond kreeg Belleke géén schoteltje warme melk en werd hij niet in zijn mandje gezet. Vanavond vergat Marianne haar poesje helemaal.

O, dat is erg, dat is héél erg. En weet je wat nog èrger is? Marianneke is ongehoorzaam geweest en ze is bóós geweest, daarom heeft ze haar poesje vergeten. O, die domme Marianne.

Moeder heeft de boze Marianne naar bed gestuurd. Dat kwam zo: Vanmiddag waaide het nog lang zo hard niet. Toen heeft Marianne fijn buiten gespeeld.

Als de wind de blaadjes wegblijs, rende Belleke er met vaart achteraan. „Ring, ting . . . tingeling” ging steeds het belletje. En achter Belleke rende Marianne. Ze had een hoogrode kleur van opwinding. O, wat hadden ze een plezier, die twee in het bos. Toen riep moeder: „Marianne! Mariàne! Binnenkomen, hoor!” Maar Marianne deed net of ze moes niet hoorde. Dat was heel ondeugend. Ze speelde door. Het ging zo mooi en ze hadden zo’n plezier, zij en Belleke. En toen riep moes weer: „Mariàne!! Thúiskomen, hoor!!”

„Ja, moes!” riep Marianne toen terug en ze ging met vaart achter haar poesje aan om hem te pakken, om hem mee te nemen naar huis.

Maar Belleke liet zich niet pakken.

Het spelletje met de blaadjes ging veel te mooi. Véeel te mooi.

En toen Marianne hem niet pakken kon, maakte ze daar ook maar weer een spelletje van. Een leuk spelletje.

Ze holde steeds achter Belleke aan en ze voelde soms zijn zachte haartjes tussen haar vingers en één keer had ze den kleinen wildzang bij het puntje van zijn staart vast.

O, wat een leuk, opwindend spelletje was dat.

Aan moeder dacht ze niet meer, die domme Marian. Maar moeder dacht wel aan haar, want moeder is zelf haar ongehoorzame meisje komen halen. O, wat was moes boos. Ze mopperde van boosheid. Belleke trok zich daar helemaal niets van aan. Hij rende voor hen uit; hij was het leuke spelletje nog lang niet moe. Het leek wel of hij er nooit moe van werd, zo hard joeg hij nu weer achter die dwarrelende blaadjes aan.

Toen moeder en Marianne binnenkwamen moest de ongehoorzame Marianne direct haar boterhammen opeten en naar bed.

Vader zou een uurtje later thuiskomen, maar zolang mocht ze niet opblijven. En Marianne wou juist zo graag wachten tot vader thuiskwam. Maar ze mocht niet. Moeder zei: „Ongehoorzame kindertjes horen in bed.”

En toen is ze gaan zeuren om toch op te mogen blijven en toen dat niet hielp werd die domme Marianne boos en brutaal. Ze stampte met haar voet op de vloer en zei: „Ik wil tòch! Ik wil tòch opblijven!”

Moeder heeft haar toen één, twee, drie uitgekleet en in bed gestopt. „Zo doen we met een dom, ongehoorzaam meisje,” zei moeder. En die domme Marianne heeft haar boosheid niet opgegeven. Ze heeft moeder niet om vergeving gevraagd en ze heeft den Heere niet om vergeving gevraagd. En ze is met een boos hartje en zonder aan Belleke te denken in slaap gevallen.

Maar nu, nu die nare dromen en die boze wind haar wakker hebben gemaakt, denkt ze wel aan haar poesje.

Zou moeder voor Belleke gezorgd hebben?

Zou vader hem een schoteltje melk gegeven hebben?

Zou Belleke in zijn mandje liggen dromen van het wilde spelletje, dat ze vanmiddag samen speelden?

O, wist Marianne het maar. Wist ze nu maar of haar lieve poesje achter de kachel lag. Ze tuurt in de duisternis van haar kleine kamertje. Haar hartje bônst van onrust en van angst om haar poesje. Marianne denkt en denkt maar. Ze wordt er moe van.

Zou hij binnen zijn, haar Belleke? Ja, vast wel. Ze heeft hem zelf over de drempel zien wippen. Maar later heeft ze hem helemaal niet meer gezien en ze heeft hem niet in zijn mandje gelegd achter de kachel.

O, nu is ze er ook niet zo heel zeker meer van, dat hij over de drempel naar binnen wipte. O, wist ze toch maar, waar haar kleine lieve poesje is.

Ja, waar zou hij nu zijn? Waar? Waar??

O, wat stormt het. De wind giert door de bomen. Het huis kraakt. Wat rukt die wilde wind nijdig. Veel nijdiger dan vanmiddag. Veel nijdiger. Als Belleke toch eens... toch eens... o, ze durft niet verder denken. Aan dat erge, dat héél erge durft ze niet denken. Maar o, als het toch eens zo is. Als kleine Belleke toch eens alleen in die woeste storm...

Als haar Belleke eens...

Marianne gloeit van angst. Ze zal het moeder vragen, die kan haar ongerustheid misschien wegnemen. Ze roept: „Moeder, moeder!” En als ze van moeder geen antwoord krijgt roept ze: „Vader, vader!” en als ze ook van vader geen antwoord krijgt, duurt het niet lang of ze slaat haar dekentjes af. Dan springt ze uit bed en vliegt de trap af. Ze moet het wéten.

WAAR BEN JE TOCH?

Als Marianne beneden is gekomen, steekt ze vlug haar hoofd om de hoek van de kamerdeur.

De lamp schijnt hier gezellig en de kachel staat zo lekker rood. O, als haar poesje nu maar in zijn mandje ligt achter de kachel. Met grote ogen staart Marianne naar het veilige poesbedje. Het is . . . het is . . . léég!

Marianne schrikt heel erg. Belleke is er niet. Zou dat erge dan waar zijn?

O, hoor die boze wind toch eens. Hij loeit in de schoorsteen. Hij jaagt de rode kachel nog roder. Hij jaagt . . . o, hij jaagt vast en zeker ook achter Belleke aan.

In grote schrik en in hevige angst blijft Marianne naar het lege poesbedje staren. Ze kan het haast niet geloven, dat Belleke, haar lieve Belleke, wèg is.

Het mooie verjaarscadeautje van grootmoeder . . . wèg. Misschien wel . . . dóód.

„Belleke, Belleke!” roept Marianne heel zacht.

„Belleke, mijn poesje, waar ben je toch?” En Marianne gaat zoeken. Overal, in ieder hoekje van de kamer zoekt ze. Maar ze vindt haar poesje nergens.

„Belleke . . . Belleke . . . Bèlleke . . . !” roept Marianne weer, maar het helpt haar niets. Haar poesje komt niet.

En dan begint het zo vreemd te branden achter Mariannekes ogen. Zo heel vreemd. O, en dan kan Marianne, die haast nooit meer huilt, zich niet meer goed houden. Dan druppen een paar grote glinsterende tranen uit haar ogen.

Dan valt ze, met haar hoofdje op haar armen, met een bons op tafel. En dan schreit ze, o, ze snikt het uit. En ze roept maar.

Met een vreemde, schorre huilstem roept ze: „Belleke, o, Belleke, kòm toch . . . kom toch terug!”

Arme Marianneke.

Maar waarom paste je toch niet beter op je kleine poes?

Waarom zorgde je niet, dat Belleke voor donker binnen was?

Waarom luisterde je niet naar moeder?

Nu heeft Belleke geen melk gehad en ligt hij niet in zijn warme poesebed achter de lekker warme kachel.

Arme Belleke! Arme kleine poes! Waar ben je toch?

„O, waar ben je toch?” snikt Marianne.

Ja, waar zou hij wel zijn in deze storm. Waar?

Marianne zou wel naar buiten willen vliegen om hem te zoeken.

Om hem te redden van dat erge, dat héél erge waar ze haast niet aan durft denken.

Maar hoor eens wat een leven buiten. Wat een gekraak. „Kràk . . . kràk!”

En wat een geklepper en geloei!

Nu naar buiten gaan om Belleke te zoeken? In deze storm naar buiten gaan?

Nee, dat kàn niet, dat màg ook vast niet van moes.

Buiten regeert de wilde wind: „Pas maar op, of ik blaas je weg!”

Zou die dolle wind Belleke ook weggeblazen hebben? Voorgoed weggeblazen hebben?

„FOEI, WAT EEN STORM! FOEI!!”

Moeder komt uit het achterhuis. Ze kijkt een beetje bedroefd. Een paar diepe rimpels staan er in haar voorhoofd gegroefd.

Even staat ze stil. Ze luistert. O, wat een stormweer. Moeder schudt haar hoofd.

Hier, in het aardige witte huisje aan de bosweg, zitten ze niet, zoals in andere huizen, gezellig bij de kachel met een kopje koffie of chocolade- of anijsmelk. Nee, hier zijn allen bezorgd.

Moeder kijkt ongerust. Moeder mompelt: „O, dom posebeest toch. Domme Belleke toch, wat zal er van je worden in dit noodweer.” Moeder zucht.

Om Belleke heeft moeder zorgen. Belleke is een van de huisgenoten en hij is niet thuisgekomen.

En om vader heeft moeder zorgen. Ze heeft hem net in zijn jas geholpen. Met een zaklantaarn in zijn hand is vader in de zwarte duisternis van het bos verdwenen. Midden in de erge storm is hij nu. Helemaal alleen in het grote donkere bos, met een kleine zaklantaarn op zoek naar een klein zwart poesje met een wit blesje en één wit voorpootje. En moeder blijft in onrust achter.

Arme moeder, arme vader. Zij zijn allebei even ongerust over die kleine speelse rakker.

Domme Belleke, waarom ben je toch niet naar huis gekomen?

Daar had je lekkere warme melk gekregen en had je heerlijk kunnen slapen. En Marianne had rustig kunnen slapen en vader had in deze storm niet naar je hoeven te zoeken en moeder had vriendelijke woordjes tegen je gezegd.

Kleine domme poes toch!

Moeder loopt gauw naar de kamer. Ze hoort wat.

Dat is de storm niet. Zou het Belleke zijn?

v.d.H?⁸

Nee, het lijkt wel of er iemand schreit. Of er iemand snikt.

Moeder doet vlug de kamerdeur open. O, ze ziet het al. Ze begrijpt het al. Ze hoopte zo dat Belleke terug zou zijn voor Marianne het merkte. Moeder dacht: „Marianne sláápt.”

Moeder begrijpt heel goed waarom Marianne nu zo schreit. De diepe rimpels in moeders voorhoofd worden nog dieper: „Arme Marianneke,” denkt moeder, „ik ben bang, dat Belleke nooit... nóóit weer terugkomt.”

Arme Belleke, arme Marianne.

Moeder slaat een arm om Marianne's schouders en dan trekt ze haar meisje op schoot en drukt haar stijf tegen zich aan. Héél stijf, net als toen ze nog een heel klein meisje was.

„Stil maar m'n meiske,” zegt moeder en ze strijkt de warrige krulhaartjes uit Marianne's behuilde gezichtje. „Stil maar, m'n meiske.” Maar Marianne kàn niet stil zijn. Ze snikt maar door: „O, moeder, het is m i j n schuld, m i j n schuld! Ik was zo ongehoorzaam. O, nu is Belleke misschien wel dóód. O, moeder toch!”

Moeder legt haar ene hand op Marianne's blonde krullen en probeert haar meisje te troosten. Maar voor Belleke vreest moeder ook het ergste.

Marianne laat zich niet troosten. Ze schreit maar; ze snikt maar: „'t Is alles m i j n schuld.”

Moeder zegt: „Misschien vindt vader hem wel. Vader is het bos ingegaan om Belleke te zoeken.”

Ja, misschien vindt vader hem wel. Wie weet.

O, ze hopen het zo, de twee in de kamer. Heel dicht bij elkaar wachten ze in spanning tot vader terugkomt. Ze praten zachtjes tegen elkaar. En dan, zie eens, dan vouwen ze allebei hun handen en dan vraagt Marianne: „Lieve Heer, wilt U mijn ongehoorzaamheid vergeven . . . , ik heb er zo'n berouw van. En wilt U voor vader zorgen in de storm en wilt U Belleke weer terugbrengen? Amen!”

Daarna praten ze niet veel meer. Dan wachten ze alleen nog maar. Ze luisteren naar de boze wind. Het lijkt net of die hen uitlacht. Of hij het uitschatert van de pret. Of hij plezier heeft om hun verdriet.

Hij giert en hij joelt en hij springt met lenige sprongen door het bos en hij laat dikke bomen buigen en hij rammelt met alles wat niet goed vastzit. „Wieoeww!!”

„Pas maar op, of ik bláás je weg!”

Vader komt weer thuis. Hij is niet lang weggebleven. Hij heeft in de schuur gezocht en hij heeft bij de burens een eindje verder op het bospad naar Belleke gevraagd.

„Foei, wát een storm! Fóéi!!!” zegt vader en hij doet gauw zijn jas uit.

Moeder en Marianne zijn naar de keuken gehold toen ze vader hoorden binnenkomen.

Marianne kijkt overal, maar ze ziet Belleke niet. Ze begint er van te stotteren. „O, vader . . . vader . . . hebt u . . . hebt u . . . Belleke . . . ge . . . gevonden??”

Vader geeft geen antwoord. O, ze zien het aan zijn teleurgestelde gezicht wel. — Vader heeft Belleke niet gevonden.

Nee, Belleke is weg en blijft weg!

Waar zou hij toch zijn? Waar? Waar??

Vader en moeder en Marianne zijn die avond heel laat naar bed gegaan. Ze waren alle drie bedroefd, maar Marianne het meest. Morgen zullen ze verder zoeken, hebben ze afgesproken.

Of ze die domme poes dan vinden?

BELLEKE

Belleke rende 's avonds na het mooie spelletje, dat hij samen met Marianne had gespeeld, voor moeder en Marianne uit naar huis. Hij heeft hen gefopt. Hij ging wel de deur binnen, maar kroop gauw achter een hoge emmer, die in het portaalte stond. Hij is niet de kamer ingegaan. Nee, daar had hij nog geen zin in, die kleine gult.

En toen Marianne over de drempel stapte, heeft hij even, heel even van achter de emmer gegluurd.

Marianne zag hem niet, maar hij zag háár wel. Dat was leuk. Ik zal je foppen, dacht die kleine rakker en toen moeder over de drempel was en de deur nog niet had dichtgedaan, was Belleke met een sprongetje achter de emmer vandaan gekomen en slipte ongezien naar buiten.

„Ring . . . ting . . . ting,” klingelde zijn belletje.

Dat had hem haast verraden. Moeder hoorde het belletje wel, maar ze dacht, dat het geluid uit de keuken kwam.

Ze dacht: „Ze zijn gelukkig allemaal binnen op vader na en die komt straks ook. Gelukkig maar, want de wind blaast zo boos; het kon wel gaan stormen.”

Ja, zo is het gegaan.

Maar toen? Wat is er toen toch wel met hem gebeurd?

Héél wat! Ja, héél wat! Hoor maar eens:

Ik ga nog fijn een poosje spelen, dacht die domme Belleke.

Binnen is het ook wel leuk en lekker warm, maar buiten . . . buiten is het nu veel leuker . . . buiten is het feest . . . een mooi feest met allemaal vrolijk dansende blaadjes.

Zo'n feest, zo'n vrolijk blaadjesfeest heb je binnen nooit.

En die kleine pretmaker holt achter de blaadjes aan.

En de wind heeft er al net zoveel plezier in als het poesje. Hij jaagt lustig de blaadjes op; steeds harder, steeds wilder. Belleke springt er met vlugge sprongen achteraan; steeds harder, steeds wilder. O, wat een pret, wat een dõlle pret. De sterke wind en de vlugge poes, dat zijn nog eens speelkameraden. Roetsj... roetsj... O, wat hebben ze samen een plezier. Al verder rent Belleke van huis, maar dat merkt hij niet door het

opwindende spelletje. Al wilder spelen ze. En 't belletje gaat . . . ring . . . ting . . . ting.

En de wind begint een beetje te fluiten: „Wioew! Wioew!”

En het wordt al een beetje donker onder de bomen. De avond begint te vallen, maar ook daar merkt Belleke niets van.

Hij denkt: het is féést. Een prachtig feest, zoals ik nog nooit heb meegemaakt.

Daar rent hij weer, daar springt hij weer. O, wat maakt hij een dolle kattesprongen.

Hij slaat met zijn pootjes in de lucht, met zijn zwarte en zijn witte pootje. En als hij er een blaadje tussen krijgt, bijt hij er wild in. Zijn mooie witte snoetje wordt er zwart van. Daar geeft hij niets om. Hij rent maar. Hij vliegt maar. Hij kàn er niet genoeg van krijgen, van dit vrolijke feest.

Maar de wilde wind wèl. Het gaat de wilde wind een beetje vervelen, het spelletje met het poesje en de blaadjes. Het gaat hem lang niet wild genoeg. Hij rukt boos de blaadjes van de grond en blaast ze ineens heel hoog boven de kleine poes uit en hij giert het uit. Dan jaagt hij ze nog hoger en blaast ze wild uiteen. Wèg! Belleke kijkt de blaadjes teleurgesteld na. Nu kan hij ze niet pakken. O, die wilde wind toch. Belleke is er een beetje van geschrokken. „Dat is niet eerlijk,” denkt hij. „Zo is het spelletje geen leuk spelletje meer.”

Belleke weet niet, dat die sterke wind niet langer met hem wil spelen. Maar als Belleke het niet begrijpt, zal de wind het hem wel even laten voelen.

Met een ruk blaast hij tegen Belleke aan.

„Pas op, jij, pas op! I k ben de baas, IK, de sterke wind. Wioew!!”

O, dat is geen eerlijk spel meer.

Belleke zegt heel zachtjes . . . „Miauw” . . . dat betekent: „Je moet niet zo wreed zijn.”

„Háháhá,” lacht de wind, „ik zal jou, pas op, ik zàl jou!” en hij geeft Belleke een harde duw tegen zijn lijfje en tegen zijn kopje. O, het wordt menens.

Die wilde wind giert en joelt en blaast maar.

Belleke maakt zich heel klein, zijn rugje zet hij helemaal krom en zijn haren zet hij overeind en zijn staartje zet hij rechtop. Het wordt heel kort en heel dik, het staartje. O, wat maakt die kleine

Belleke zich verschrikkelijk boos op die wilde wind. Hij denkt: „Pas jij maar op! Ik heb scherpe nagels onder de zachte kussentjes van mijn pootjes. Pas jij maar op of ik krab je!”

„Straks neem ik een sprong, een grote kattesprong, dan zàl ik je.” Nu schatert de wind nog veel harder. Hij blaast met vaart de opstaande haartjes glad en met nog groter vaart blaast hij het dikke staartje helemaal scheef. Hij spot met de dreigementen. Het zijn maar poese-dreigementen. Wat kunnen die de mac tige wind doen. Niets immers.

O, en dan springt de wind met hevige rukken op kleine Belleke toe. Zo onverwachts dat Belleke er van opzij tuimelt.

O, nu wordt het pas echt menens in het bos.

De duisternis is gevallen en de wind giert en schatert als een groot machtig dier.

De wilde wind regeert!

O, domme Belleke. Tegen die sterke wind kan jij niet op.

Daar loop je nu, midden in het grote, donkere bos. Helemaal alleen. Zo moe, zo moe. Ja, je hebt wel geprobeerd de weg naar huis terug te vinden, maar je hebt hem niet gevonden. Je verlangt wel naar huis, naar Marianne, je lieve vrouwtje en naar je warme melk en je heerlijk zachte bedje achter de kachel.

Kleine poes, zou je daar nog wel ooit weer inkomen?

De weg naar huis, naar al die heerlijkheden, zal je die nog ooit terugvinden? Vast niet. O, vast niet!

Je bent verdwáald!

Dat is het ergste. Het allerergste. En de sterke wind laat je niet met rust.

O, zie toch eens: de wind jaagt Belleke steeds verder van huis. Nee, tegen zo'n vijand, die een poosje geleden nog zijn kameraad was, kan de kleine zwakke Belleke lang niet op. Daar helpen geen scherpe nageltjes tegen en geen lenige kattesprongen.

Hij moet wel lopen zoals de wind hem stuurt.

O, domme, ongehoorzame Belleke. Waar zul je wel terechtkomen in deze wilde stormnacht? Je hoort niet buiten zo laat. Kleine poesjes zoals jij horen nu achter de kachel. En zeker nu het zo stormt.

O, het helpt je niets al miauw je nog zo klaaglijk. Er is toch niemand die je hoort. Helemaal niemand. Iedereen is binnen.

De kinderen slapen en de grote mensen zitten gezellig bij de kachel. Niemand waagt zich buiten.

De wilde wind regeert! Wat moet er toch van jou terechtkomen in deze woeste stormnacht.

Arme Belleke. Arme, kleine Belleke!

BANG, MAAR TOCH MOEDIG

Hoelang loop je nu al? En hoelang kun je het nog volhouden?
Je bent nog maar zo'n kleine zwakke poes.
En de wind is zo heel sterk en zo heel wild. Zal hij je straks ook onverwachts opnemen net als de blaadjes en je heel hoog in de lucht blazen?

O, als dat gebeurt, als dat toch eens gebeurt, dan zie je Marianne nooit weer.

Daar loop je nu; je wilde je vrouwtje foppen, je wilde liever met de blaadjes spelen. Je bent dom, heel erg dom geweest.

O, wat is hij ver van huis. Hij is het grote bos al bijna uit.

Straks zal hij in het dorp komen, als hij zo doorloopt.

En doorlopen moet hij. Al is hij nog zo moe, al is hij nog zo koud en al verlangt hij nog zo naar zijn warme mandje. Hij móét lopen, de wind dwingt hem.

Daar stapt hij, met kleine vermoeide poesestapjes. Als de wind het wil moet hij zelfs hard lopen.

O, de wilde wind is een wrede wreedaard voor kleine poesjes.

„Wieoeww!” Hij duwt maar en hij duwt maar. Harder, steeds harder. Belleke zet zijn staartje als een kleine stormvlag omhoog.

Hij wil niet hard lopen. Hij kàn niet hard meer lopen.

Hij is zo moe. Zo uitgeput!

Maar de wind trekt zich daar niets van aan. Belleke moet!

Met geweld jaagt hij het poesje de dorpsstraat in. Hij kleppert met de dakpannen, hij giert in de schoorstenen.

Tjoep, tjoep, met een fikse aanloop springt hij over de hoogste huizen en verdwijnt voor een ogenblik in het donkere bos.

In het dorp is geen mens te bekennen. Brrr nee, nu buiten zijn, nee hoor. In deze storm is er niemand op straat. Niemand.

Al ziet Belleke dan geen mensen, toch is hij blij uit het grote bos te zijn. Hij krijgt weer moed. Hij is blij zoveel huizen te zien. Daar wonen mensen in, weet hij.

Hij loopt met zijn moede pootjes een hekje door en gaat voor de deur op de stoep zitten.

O, kon hij maar door de deur gaan. Binnen wonen vriendelijke mensen en binnen is het lekker warm, denkt hij.

„Miauw . . . miauw,” het lijkt net of Belleke schreit, zo klaaglijk klinkt zijn stemmetje. O, als ze hem horen, mag hij vast binnenkomen. Vast wel.

Maar de mensen horen hem niet. De wind, de boze wind, ja, die horen de mensen wel; die horen ze alleen. Die overstemt alle andere geluiden en zeker Bellekes zwakke hulpgeroep.

Belleke rilt. Hij is koud. Hij is bang. Zou hij de hele nacht in deze erge storm moeten blijven?

Belleke is bang, maar hij is ook moedig. Hij geeft de moed maar zo niet op.

Hij stapt naar het raam. Hij springt op het raamkozijn. Hij ziet een kiertje licht tussen de overgordijnen.

Daar zijn mensen. „Ik zal roepen. Ze moeten me helpen. O, ze móeten! Miauw . . . miauw!”

Al een hele tijd roept hij de mensen om hulp, maar ze horen hem niet.

O, wat is hij moe, die kleine poes, wat is hij koud, wat is hij eenzaam.

DAAR KOMT EEN MAN AAN

Daar komt een man aan. Hij draagt een dikke jas met glimmende knopen. Hij heeft een pet op met een glimmende klep en een mooi zilveren wapen voorop. Die mooie pet houdt hij met een leren riempje onder de kin stevig op zijn hoofd. Hij loopt heel langzaam en zo af en toe laat hij zijn lantaarn voor zich uit schijnen op de weg.

Stap... stap... stap.

Soms loopt hij wat vlugger. Dan duwt de wind hem zo hard in de rug. Dan moet hij wel, of hij wil of niet.

Zijn blinkende sabel slingert heen en weer, heen en weer. Ook al door de wind.

Stap... stap... stap... : daar gaat hij.

Harmsen heet de man. Hij is de sterke veldwachter van het dorp. Hij doet de ronde. Wind of geen wind. Dat hoort zo. Dat moet, voor de veiligheid van de mensen die in het dorp wonen. Hij is niet bang voor de wind. Hij is groot en sterk.

Zijn dikke jas zit stevig dichtgeknoopt, zijn pet zit stijf op zijn hoofd. Laat de boze wind maar waaien. Harmsen, de sterke veldwachter, kent geen angst.

Opeens blijft hij staan. Midden op de dorpsweg blijft hij stilstaan. Hij hoort wat. Is dat een kindje, dat hij hoort schreien?

Hij luistert goed. Nee, nu hoort hij het niet meer.

Alleen maar de gierende wind... „wieoew!” Die blaast den sterken Harmsen haast omver. Maar Harmsen laat zich zomaar niet omver blazen. Hij loopt vlug naar de kant van de weg en zet zijn benen stevig ver van elkaar en houdt zich aan een hekje vast.

„Zo, blaas nu maar raak, nijdas,” broemt hij.

Hij luistert scherp. Ja, nu hoort hij het weer... een kindje dat schreit.

Hij buigt over het hekje heen. Hij kijkt naar het huisje achter het hekje. Door het raam schijnt een klein spleetje licht. Zou binnen een kindje huilen? Nee, vast niet. De mensen, die in dit huisje wonen, kent hij heel goed. Zij hebben nooit kinderen gehad. Nee, dat kan haast niet.

Hij luistert weer. Ja, nu hoort hij het goed. Heel even maar. Hè, die nare wind brult ook zo hard. Maar de veldwachter weet nu wel heel zeker, dat het geluid niet uit het huisje komt. Harmsen knipt zijn zaklantaarn aan en gaat door het hekje. Hij stapt over het smalle straatje langs het bloementuintje. Nu staat hij voor de deur. Hij laat zijn licht schijnen over de rozenstruiken en over de herfstasters. Hij denkt: „Hoe kan dat

toch, een klein kindje in deze erge storm. Hoe is dat toch mogelijk?"
Maar hij ziet niets en hij hoort ook niets meer.

„Dan heb ik mij zeker toch vergist,” denkt hij.

Maar dan, ineens, hoort hij het geluid vlakbij.

En dan voelt hij iemand aan zijn broekspijp trekken.

O, wat raar, wat raár.

De sterke Harmsen is niet bang, maar hij schrikt er toch een beetje van.

Wie durft hem in deze stormavond zomaar aan zijn broek trekken?

Een klein kindje? Nee, dat kan toch niet! Maar wie dan wel?

De grote veldwachter bukt zich en schijnt met zijn lantaarn in twee groene oogjes. Ze knippen tegen het felle licht.

En dan ziet hij de kleine poes.

Hij bromt: „Maak dat je binnenkomt, poesebeest, wat doe je in de storm. Je hoort achter de kachel. Wat denk je wel, dat ik niets anders te doen heb dan op katten te letten?”

Mopperend loopt Harmsen het hekje uit. Hij is boos.

„Voor katten heb ik geen tijd. Daar moeten de eigenaars zelf maar voor zorgen,” denkt hij.

Maar even later blijft hij wéér staan.

Vlak achter hem klinkt, heel klaaglijk, het hulpgeroep van het kleine poesje. De wind smijt het diertje met geweld tegen zijn harde schoenen aan.

Dan begint de veldwachter nog veel erger te mopperen, maar hij pakt toch het poesje in zijn grote handen. Het belletje zegt: „ring . . . tingting.”

„Wacht, ik zal voor je aan de bel trekken, dom beest,” bromt hij.
O, de veldwachter voelt het kleine beestje in zijn grote handen rillen.

Hij weet niet, dat het poesje verdwaald is. Hij weet niet, dat het helemaal niet bij de mensen hier thuishoort, en dat het Belleke heet weet hij niet en dat het door een lieve grootmoeder in het witte huisje in het bos werd gebracht en dat Marianne zijn vrouwtje is weet hij ook niet. En dat het een dóm poesje is en van al die andere dingen, weet de sterke veldwachter helemaal niets af. En Belleke kan het hem niet vertellen. Sterke veldwachters verstaan geen poesetaal.

ER IS VAST BRAND!

De mensen in het kleine huisje schrikken. Ze wilden juist naar bed gaan. Lekker warm onder de dekens kruipen. En dan, ineens, boven het gieren van de storm uit, klinkt de deurbel. Ze kijken elkaar verwonderd vragend aan.

Wat zou dat betekenen? Wie zou dat zijn in dit stormweer zo laat op de avond?

Ja, wie zou dat zijn? Dan klinkt de bel al voor de tweede keer: Rinkeldekinkel.

Wat vreemd.

„Er is vast brand,” zegt de vrouw.

„Ja, er is vast brand,” zegt de man.

„Laten we maar gauw opendoen,” zeggen ze allebei gelijk.

Achter elkaar aan lopen ze naar de deur. Eerst de vrouw, dan de man. Ze trekken de deur open. „Wieoew!!” De nijldige wind blaast door de deuropening. Ze zien zo gauw niet wie er voor de deur staat. Het is zo donker.

Maar dan stapt Harmsen over de drempel. Daar schrikken ze van, de twee mensen.

De veldwachter zo laat, dat betekent weinig goeds.

O, wat staat het gezicht van Harmsen stuurs. Hij kon wel bóós zijn. Hij duwt de deur achter zich dicht. Met zijn ellebogen probeert hij dat te doen. De man helpt Harmsen.

Wat raar. Dat kan Harmsen toch beter met zijn handen doen? Maar wat heeft hij toch in zijn handen?

O, nu zien ze het: een poes! De grote sterke veldwachter met een kleine poes.

„Zeker uit het brandende huis gered,” denkt de vrouw en ze vraagt: „Waar is de brand?” En de man vraagt ook: „Waar is de brand?”

En dan moppert de veldwachter niet meer, dan kijkt hij niet stuurs meer. Een vrolijke glimlach trekt er over zijn gezicht.

„De brand? De brand? wel, die is . . . die is . . . in de kachel,” zegt hij olijk en hij moet hartelijk lachen om de verschrikte gezichten van de mensen voor hem.

De vrouw en de man lachen niet. Zij kijken elkaar verwonderd aan. Belt de veldwachter zo laat bij hen aan om grapjes te maken? Met een griezelige kat in zijn handen nog wel.

Wat vréemd. Ze begrijpen er niets van. Helemaal niets.

Als Harmsen is uitgelachen, trekt hij zijn gezicht weer in de plooi. Dan is hij weer de man van de wet.

„Eigenlijk moest ik u bekeuren,” zegt hij bars. „De dierenbescherming moest er op letten. Het is toch nu geen weer om uw aardige kleine poes buiten te laten lopen. Dat is dierenbeulen,” zegt hij en zijn stem klinkt heel bars nu.

„Het beestje rilt van de kou. 't Is schande en ik heb wel iets anders te doen dan op uw poes te letten. Zo, hier is hij en zorgt u in 't vervolg beter voor 't beestje!” bromt Harmsen en hij duwt het poesje in de armen van de vrouw.

De vrouw zegt: „Maar . . . maar . . .!” en de man zegt: „Maar . . . maar . . .!”

Doch de veldwachter bromt: „Geen máren! 't Is schande . . . en dat is het!”

En met deze woorden wil hij de deur uitgaan.

Een verschrikte gil van de vrouw weerhoudt hem. „Au! Au! naar beest!” schreeuwt de vrouw en ze laat de arme Belleke met een smak op de harde cocosloper vallen.

„Hij kràbt, dat nare dier! Hij krabt vàs! Ik wil hem niet in huis hebben, die kat. Ik houd niet van katten. Ik wil hem niet. Hij hóort hier niet!” schreeuwt de vrouw.

„Nee, we willen geen kat, nee, wij willen hem niet! Hij hóort hier niet!” schreeuwt nu ook de man en hij kijkt erg lelijk naar kleine Belleke, die zich stijf tegen de grote schoenen van den veldwachter aandrukt.

Hij miauwt klaaglijk en kijkt vragend naar het gezicht van Harmsen. Hij vraagt: „O, laat me hier toch niet achter. Ik voel het wel. In dit huis houden ze niet van poesjes. Het zijn geen aardige mensen voor een kleine poes. O, breng me alstublieft naar

mijn eigen vrouwtje. Breng me alstublieft naar Marianne."

Nu is het de beurt van Harmsen om verwonderd te zijn.

„O" zegt hij. „Hoort hij hier niet thuis? Maar hij zat toch voor úw raam! Is hij misschien van een van de burens?"

Nee, van de burens is hij ook niet.

„Er is hier in de buurt gelukkig maar één kat en dat is een grote witte," zegt de vrouw.

„Ja, maar één, een witte," zegt de man.

„Zo," bromt de veldwachter en hij pakt Belleke van de grond en kijkt hem in zijn kleine heldere oogjes. Hij aait het poesje over zijn kopje en zegt: „Het is beter dat je vannacht niet hier blijft, kleine vondeling. Ga dan in vredesnaam maar met mij mee.

Ja, het schijnt dat Belleke er ook zo over denkt, want hij snort vriendelijk.

En zo gebeurt het, dat Belleke tussen de warme uniformjas van den veldwachter in dit stormweer een ronde maakt door het dorp.

's Nachts om één uur wordt hij als gevangene het huis van veldwachter Harmsen binnengebracht, maar hij wordt niet, als een echte gevangene, weggebracht naar het donkere hok waar dieven ingestopt worden.

Nee, hij mag straks achter de warme kachel liggen. Veldwachter Harmsen heeft in het kussen van zijn stoel een heerlijk warm holletje gemaakt. Daar mag hij straks in gaan slapen.

Nu drinkt hij een schotelletje lekkere warme melk. Heerlijke dikke koffiemelk van den veldwachter.

Dan zegt de veldwachter een paar vriendelijke woorden tegen Belleke en aait hem over zijn kopje.

En Belleke luistert nog even naar de vriendelijke stem binnen en naar de boze wind buiten. Dan gaat hij heerlijk dromen.

En de sterke veldwachter rust ook even uit en na een poosje maakt hij zich klaar om de tweede ronde te doen door het dorp. Hij weet niet, dat Belleke een ongehoorzaam poesje is, dat hij een beetje een ondeugend poesje is.

Als hij dat wist, zou hij Belleke misschien niet op een zacht kussen hebben gelegd. Misschien zou hij hem dan nu meenemen om hem in het donkere hok te stoppen. Maar hij weet het niet.

Gelukkig maar.

DE VOLGENDE MORGEN

Marianne is de volgende morgen vroeg opgestaan. Zij wil in het grote bos naar Belleke gaan zoeken. Zij wil de hele wereld wel afzoeken naar haar vrolijke lieve kameraad. Maar of ze hem ooit zal terugvinden?

O, haar hartje bonst als ze er aan denkt dat hij nóóit weer met haar zal spelen.

Het is mijn schuld, dat Belleke is weggelopen. Ik ben ongehoorzaam geweest en brutaal. Ja, mijn schuld alleen, denkt Marianne. Dat Belleke ook een beetje schuld heeft, weet ze niet. Dat die kleine guit haar foppen wilde en dat hij toen dacht dat de boze wind een fijne kameraad was en van het wilde spelletje en het blaadjesfeest, van dit alles weet de kleine verdrietige Marianneke niets.

Zij weet ook niets van de angstige avonturen, die haar Belleke in de stormavond heeft beleefd.

Ze raadt er wèl naar. En dan wordt ze nog veel verdrietiger. Dan springen er weer grote tranen in haar ogen.

„O, Belleke, kòm toch!”

De woeste dolleman, de wilde wind, is verdwenen. Hij heeft grote schoonmaak gehouden in het bos. Hij heeft de laatste blaadjes van de takken gerukt en de dode takken uit de bomen gebroken. O, die sterke nijdas heeft heel wat op zijn geweten. Te veel om op te noemen. Véeél te veel.

Nu is hij weer vertrokken. Waarheen? Dat kan geen mens zeggen. Loeiend en fluitend is hij verdwenen naar een ander deel van de aarde.

Misschien houdt hij daar nu weer grote schoonmaak. Hoever hij is weggevlogen? Geen mens kan dat precies zeggen.

Misschien wel niet zo héél ver. Misschien is hij wel zo dichtbij gebleven, dat hij vanavond of vannacht of morgen, of overmorgen weer komt aangejaagd.

Het is herfst. Dan kan je hem ieder ogenblik verwachten. Dan kan hij je zomaar overvallen.

Ja, in de herfst kan hij je ieder ogenblik opschrikken met zijn gefluit en zijn dolle kuren. Maak dat je binnenkomt als hij uit een of andere schuilhoek op je wil toespringen. Hij is héél sterk, hij kan je duwen en je muts afgooien en nog veel meer streken met je uithalen.

Als je poesetaal verstaat, moet je dat maar eens aan Belleke vragen. Die weet er alles van. Maar nu moet je hem niet storen. Nu slaapt hij nog. Achter de kachel van veldwachter Harmsen rust hij uit van de angstige avonturen van de vorige avond.

Er zit een vrouw en een grote jongen bij de tafel. Dat is Harmsen zijn vrouw en zijn grote zoon. Zij hebben gevraagd: „Van wie is dat poesje? En hoe komt het hier?”

Harmsen heeft hun verteld hoe de kleine vondeling hier terecht is gekomen.

O, dan is het goed. Dan mag hij rustig blijven slapen.

Ze dachten, dat het misschien een brutale poes was, die hier zomaar naar binnen was gelopen.

Maar wat moeten ze nu met nog een poes beginnen? Ze hebben immers een poes, een heel mooie grote.

Ja, wat moeten ze nu met deze poes?

O, daar heeft Harmsen vannacht al over gedacht.

„Laat dat maar aan mij over. Ik zal wel een goed tehuis voor hem opzoeken,” zegt hij. „Tot vanmiddag moet hij maar hier blijven.”

Ja, dat moet dan maar. Harmsen heeft nachtdienst gehad. Hij gaat nu eerst slapen. In die tussentijd kan de eigenaar van het poesje wel komen opdagen. Maar als die niet verschijnt, zal Harmsen hem vanmiddag wegbrengen.

O, als Marianne alles wist, zou ze zeker niet zo verdrietig zijn. Dan zou ze zeker niet lopen te schreien in het grote, eenzame bos. Zij denkt: „Belleke is dóód.”

Nee, hij is niet dood. Maar of Marianne hem nog ooit zal terugzien?

„Marianne, Marianne!” Vlak bij roept moeder haar naam. Moeder heeft vader weggeholpen en nu komt ze Marianne halen. „Je moet eerst eten,” zegt moeder. „Daarna gaan we samen zoeken.” Samen zoeken, ja dat wil Marianne graag.

Dan probeert Marianne flink haar boterham op te eten. Maar dat gaat niet zo gemakkelijk. Andere morgens belieft ze wel drie of vier van die lekkere goudgele sneetjes en nu kan ze er met moeite niet eens één zo'n sneetje doorkrijgen. Ze voelt zich zo ongelukkig. Ze moet maar steeds naar het lege mandje kijken en dan kan ze haar hap brood helemaal niet meer doorslikken. Dan lijkt het net of er een dikke prop in haar keeltje zit, die het brood tegenhoudt. „Toe, meisje, je moet flink zijn, hoor!” zegt moeder. „Straks gaan we samen zoeken. Misschien vinden we onze kleine wegloper wel. Of misschien heeft vader hem al gevonden. Vader zal langzaam fietsen en goed kijken of hij Belleke ook ziet. Overal waar hij langs komt zal vader kijken. Ja, wie weet vindt vader die kleine rakker wel!”

Maar Marianne gelooft niet dat vader hem vindt en moeder gelooft het ook niet zo zeker. Haar woorden klinken zo onzeker. O, Marianne hoort dit wel. Ze begrijpt dit wel.

Moeder heeft vast ook weinig hoop. Moeder denkt misschien ook: het ergste is gebeurd; onze kleine jolige huisgenoot komt nooit weer. Moeder strijkt haar meisje over haar blonde krulletjes. Ze zegt: „Flink zijn, meisje. Moed houden, kindje!”

O, en dan brandt het ineens weer zo heel erg achter Marianneke's ogen. En dan valt ze zomaar op moeders schoot en snikt haar grote verdriet uit.

O, wat schokken haar schouder-tjes. Wat heeft ze een groot verdriet.

Moeder troost haar meisje. Moeder heeft zo'n medelijden met haar. Moeder pakt ineens het gezichtje van Marianne tussen haar grote handen en terwijl ze elkaar zo diep in de ogen kijken, zegt moeder: „We zullen samen den Heere vragen of Hij ons wil helpen.”

En zo vragen ze samen om hulp: Marianne's handjes in moeders handen.

De hele morgen hebben ze gezocht, moeder en Marianne. Overal! In ieder huisje in het bos hebben ze gevraagd: „Is hier ook een

kleine poes gevonden, een poesje met een rood strikje om zijn hals met een belletje er aan? Zo'n kleine lieve poes met één wit voorpootje en een wit snuitje en een wit blesje op zijn kopje?"

Nee, nergens is zo'n poesje aangelopen.

Zo'n poesje hebben ze niet gevonden of gezien, de mensen.

In één huisje waren wel vijf andere poesjes. Maar Belleke was daar niet bij. De vrouw in dat huis zei: „Als je een van de poesjes wilt meenemen, dan mag dat wel. Zoek er maar een uit.”

Nee, dat wilde Marianne niet. Ze kan haar eigen kleine Belleke niet vergeten. Nee, géén ander poesje.

Belleke, het lieve poesje dat ze van grootmoeder kreeg, wil Marianne vinden. Geen vreemd poesje. Nee, dan zoekt ze nog liever de hele wereld af.

Iedereen die ze in het bos tegenkwamen hebben ze gevraagd: „Hebt u Belleke misschien ergens gezien in het grote bos?"

Een vriendelijke mijnheer stapte van zijn fiets en vroeg: „Belleke? Wie is dat? Wat is dat? Een hondje misschien? Dat heb ik wel gezien. Een klein wit Kees-hondje, is dat misschien Belleke die je zoekt?"

Toen moeder den mijnheer had verteld dat Belleke geen hondje, maar Marianneke's poesje is en hoe hij er uitziet, heeft de mijnheer gezegd: „Dat spijt mij heel erg, een poesje heb ik niet gezien. Alleen maar een hondje. Maar als ik Belleke tegenkom, breng ik hem vast bij zijn vrouwtje terug. Väst!"

Zo hebben moeder en Marianne gevraagd en gezocht.

Niemand had de kleine Belleke gezien en niemand wist iets van hem af. Eindelijk zijn ze toen, heel moe van het zoeken en heel erg verdrietig, naar huis teruggegaan.

Moeder zei nog: „Wie weet brengt vader hem straks mee, als hij thuis komt eten!"

Maar vader bracht Belleke niet mee. Hij had ook overal gezocht onderweg. Ook hij vroeg aan een heleboel mensen of ze Belleke ook hadden gezien, maar ook hij moest teleurgesteld naar huis gaan. „Je moet er in berusten, Marianne," heeft moeder toen gezegd. „Ik zal je een ander poesje meebrengen," heeft vader gezegd.

Ja, dat zeggen vader en moeder om haar te troosten.

Maar o, het is zo moeilijk om te berusten. Ze kan het niet geloven. Haar vlugge, speelse kameraadje, nooit meer thuis.

O, wat een groot verdriet heeft toch dat kleine poesevrouwtje. Maar ze is ook een erg moedig meisje. Ze vraagt zachtjes, zo dat niemand het hoort: „Heere, wilt U mij helpen?”

En dan doet ze als een fier meisje haar uiterste best om te eten. Dat gaat wel erg moeilijk. Ze kan haast niet slikken. Maar het moet. Ze wil. En als je wilt kun je véél. Héél veel.

En de Heere wil helpen, altijd. Zolang als je leeft. Als je het Hem maar vraagt.

Nu is ze weer een flinke Marianne. Vader en moeder zijn daar erg blij om. „Je bent mijn grote meid!” zegt vader en strijkt haar liefkozend langs haar wangen.

En moeder trekt Marianne even op schoot. Ze knuffelt haar meisje eens heerlijk.

Moeder ziet wel dat Marianne zich flink houdt, maar ze ziet ook hoe wit ze er uit ziet en ze zegt: „Jij gaat fijn een poosje in je bed, kindje. Jij gaat eerst eens fijn uitrusten, je bent vannacht heel wat rust te kort gekomen.”

Vader geeft haar een kus en hij geeft moeder een kus en dan stapt hij op de fiets en rijdt vlug naar het dorp.

En moeder gaat Marianne op bed brengen en dan moet ze vlug aan 't werk, want vanmorgen heeft ze niets kunnen doen.

De hele morgen is met zoeken voorbijgegaan.

Marianne was heel erg moe.

Zij slaapt nu als een roos.

EEN OUD VROUWTJE

Er loopt een oud vrouwtje op het bospad. Erg voorzichtig en heel langzaam. Haar oude benen kunnen niet meer zo vlug vooruit en haar oude ogen zien niet zo scherp meer. Ze komt uit het dorp, dit oude vrouwtje, en ze is onderweg naar het aardige witte huisje in het grote bos.

Het is de grootmoeder van Marianne.

Zij onderneemt niet zo vaak meer de lange tocht van het dorp naar het witte huisje. Alleen bij verjaardagen en met Kerstmis en als er daar iemand ziek is. Maar er is niemand jarig en het is geen Kerstmis en er is ook niemand ziek.

Marianne ligt wel in bed, maar zij is niet ziek. Alleen maar erg moe. Waarom onderneemt die oude grootmoeder dan toch deze vermoeiende tocht? Zou ze het weten? Dat erge van Belleke? Zou ze komen mopperen op Marianne, omdat zij niet beter op haar mooie cadeautje heeft gepast? Dat beloofde ze grootmoeder toch?

Nee, natuurlijk niet. Hoe kan dat nou. Hoe kan grootmoeder nou weten dat Belleke is weggelopen.

Hoor, grootmoeder praat. Tegen wie praat ze toch. Er is geen mens te zien op de bosweg. Zou ze zomaar wat in zichzelf praten? Ja, dat kan wel. Dat doen heel oude mensen wel meer.

Ze zucht ook: „Hèhè,” zegt ze, „’t valt niet mee voor een oud mens!” Eindelijk is ze bij het witte huisje. Ze gaat naar binnen.

Wat raar, er is niemand in de keuken en er is niemand in de kamer. Dan zijn Marianne en haar moeder zeker het bos in om hout te sprokkelen, denkt grootmoeder. Dat is jammer, want dan komen ze nog niet direct weer thuis. Zolang kan ik vast niet wachten, denkt ze en ze gaat op een stoel zitten. „Hèhè! ’k ben blij, dat ik zit.”

En dan zet grootmoeder haar boodschappentas op haar schoot en dan begint ze weer te praten.

„Hè, dat was een lange wandeling,” zegt ze, „maar nu zijn we er, gelukkig.”

Grootmoeder laat een oude gerimpelde hand diep in de tas verdwijnen en dan tingelt heel zacht een belletje. En dan grijpt grootmoeder in de tas en dan haalt ze een aardig klein poesje te voorschijn. Het heeft een wit snuitje, dit poesje en een hartje van witte haartjes op zijn kopje en één wit en één zwart pootje.

O, het lijkt wel het tweelingbroertje van Belleke.

En dit poesje heeft ook een rode strik om zijn hals en er zit ook een leuk belletje aan.

Dus dáár praatte grootmoeder steeds tegen, tegen het broertje van Belleke. Maar hoe komt grootmoeder er bij dit hier te brengen?

Wist ze dan tòch, dat Belleke weg was en brengt ze daarom dit àndere poesje mee? O, het is een raadsel.

Zodra het poesje uit de donkere tas is verlost, springt het zo gauw mogelijk tussen grootmoeders handen vandaan.

En dan, dan rent het van louter plezier met vaart door de kamer. Het zet zijn leuke staartje parmantig omhoog. En het zoekt achter

de kachel naar een schoteltje melk en het stapt in het heerlijke poesebedje en het stapt er weer uit met malle hoge stapjes. O, het poesje is erg blij, maar het lijkt net of het nog iets anders zoekt dan melk en een bedje. Het lijkt net of hij iemand zoekt.

Hij blijft vragend voor de gesloten kamerdeur staan en dan zegt hij: „miauw.” Dat betekent: „Laat me er alstublieft even door, grootmoeder, ik zoek iemand.”

Maar wie zoekt het poesje dan toch, hier, in een vreemd huis?

In een vréemd huis?

Nee, hoor. Dit is geen vréemd huis. Dit is z i j n huis.

Dit is het huis van Marianne, van z i j n vrouwtje.

Maar... maar... is dit dan geen vreemd poesje?

Is dit dan geen tweelingbroertje van Belleke?

Nee hoor! Het is Bèlleke! Het is Bèlleke zelf, de kleine domme wegloper.

O, zie toch eens hoe ongeduldig hij tegen de deur omhoog staat. Hoor hem toch eens ongeduldig bedelen: „Miauw, miauw?”

Hij wil zijn vrouwtje zoeken.

O, hij is zo blij weer thuis te zijn, maar het valt hem een beetje tegen, dat zijn vrouwtje er niet is om hem te verwelkomen.

„Ach, moet je er uit?” zucht grootmoeder en ze doet de deur voor die ongeduldige Belleke open.

Hoe is het toch mogelijk, dat grootmoeder Belleke heeft teruggebracht?

Ja, dat is een groot raadsel.

Net zit grootmoeder weer op haar stoel en dan komt moeder binnen. Ze heeft in de schuur de grote was in 't water gezet. En ze had de schuurdeur achter zich dichtgetrokken. Daarom heeft grootmoeder haar niet gezien.

Moeder schrikt een beetje. „U hier?” vraagt ze verwonderd. „Er is toch niet iets ergs gebeurd?” Ze geeft haar oude moeder gauw een pakkerd en dan kijkt ze bezorgd naar haar lieve gerimpelde gezicht. Dat staat vrolijk. Gelukkig maar.

„Iets ergs gebeurd? Ja en nee!” zegt grootmoeder.

„Maar vertel me eerst eens waar Marianne toch wel is.”

Dan vertelt moeder de hele treurige geschiedenis van Belleke.

En grootmoeder gaat hoe langer hoe vrolijker kijken. Ze lacht een beetje.

Wat raar toch, denkt moeder. Wij zijn allemaal verdrietig en grootmoeder, die toch zo heel veel van Marianne houdt en ook van Belleke, doet net of het een pretje is. „Echt raar, hoor!”

Maar dan komt grootmoeders beurt om te vertellen.

„Ik heb hem meegebracht!” zegt ze.

„Ik heb Belleke weer thuisgebracht! Daarvoor ben ik hier gekomen,” zegt ze en haar oude ogen zoeken de vloer af.

„Waar ben je nu weer, kleine wegloper! O, ik heb hem net de deur uitgelaten!”

„Meegebracht? . . . thuisgebracht?? . . . de deur uitgelaten??

Bedoelt u . . . dat ú . . . dat ú Belleke gevonden hebt?”

„Nee, gevonden niet, dat heeft een ander gedaan. Maar ik heb hem wel hier gebracht. In deze tas,” zegt grootmoeder en ze wijst naar de grote boodschappentas.

„Maar . . . maar . . .” moeder stottert er van. Ze kan het haast niet geloven. Doch als haar oude moeder het zegt, moet ze het wel geloven. En even later wordt voor moeder de laatste twijfel weggenomen.

Dan komt Marianne met vaart de trap afhollen en ze roept maar steeds, heel hard en héél blij: „O, moeder, móeder! Hij is terug! Hij is terug! Hij is . . . o, móéder toch!”

Moeder rukt de kamerdeur open en daar verschijnt Marianne.

Ze heeft Belleke heel stijf tegen zich aangedrukt. Haar ogen stralen van blijdschap. En Belleke miauwt en spint van blijdschap.

Marianne begint een vrolijke vreugdedans door de kamer en grootmoeder en moeder staan er met blije gezichten naar te kijken.

O, wat heerst er nu weer een blijdschap in het leuke witte huisje.

Marianne lacht heel hard. Haar stem klinkt zo vreemd, zo hoog. Zo heel anders dan wanneer ze gewoon lacht.

Ze lacht en huilt gelijk. Een paar dikke tranen rollen er over haar wangen. Grote vreugdetranen!

„Zo,” zegt moeder, „nu zullen we die kleine wegloper eerst eens wat melk geven.” En dan schenkt moeder een grote schotel vol heerlijke dikke melk en ze legt een lekker stukje kaas op de rand. Dat lust hij zo erg graag, die lekkerbek en vandaag is het feest!

Wat is er toch allemaal gebeurd? Hoe komt Belleke nu ineens bij Marianne? En hoe kwam hij bij grootmoeder?

DAT GING ZO

Toen grootmoeder de kamerdeur had opengedaan voor Belleke, zocht hij eerst in de keuken en in de gang.

Voor de kapstok bleef hij staan. Daar hing Marianne's manteltje en mutsje en in de keuken had hij haar klompen zien staan.

„Ze is dus niet uit!” dacht die slimme poes en toen is hij verder op zoek gegaan. Met grote sprongen vloog hij de trap op. En boven had hij geluk. De deur zat niet goed in 't slot. Toen hij er heel stijf met zijn voorpootjes tegenaan duwde, sprong deze open. O, en toen heeft hij zijn vrouwtje gevonden. Wip! op het bed en haar fluks wakker gemaakt.

Marianne was eerst geschrokken. Ze dacht eerst: „O, nu droom ik weer. Dit is Belleke niet. Dit is geen poes. Dit is een lelijk beest.” Maar toen heeft ze heel goed gekeken en gevoeld, met haar handen gevoeld. En toen . . . o, toen ging haar hart hevig bonzen en toen heeft ze Belleke heel dicht tegen zich aangedrukt en heeft ze hem een heleboel kusjes op zijn lieve kopje gegeven.

En 't belletje rinkelde vrolijk!

O, wat was dat een gróte vreugde!

Maar grootmoeder, hoe kon grootmoeder Belleke terugbrengen? Hoor maar, dat ging zó.

„Ja, tussen de middag kwam je vader bij me,” vertelt grootmoeder en ze kijkt naar Marianne, die vol ongeduld het hele verhaal van haar poesje zo gauw mogelijk wil weten.

„Hij vertelde me alles, O, wat vond ik dat verdrietig. Wat vond ik dat èrg. En ik was ook een beetje boos op je, Marianne. Je had me beloofd goed op de kleine wildzang te passen.”

Grootmoeder zucht even en dan gaat ze weer door.

„Maar, gelukkig, nu is hij weer thuis!

Zal je nu beter op hem passen, Marianne?”

„Ja, ja grootmoeder, já!”

„Goed zo! En ik denk dat Belleke er voor een tweede keer geen zin in heeft om op de loop te gaan.

Nou, toen ik eenmaal wist hoe verdrietig jullie allemaal waren, had ik geen rust meer.

Ik dacht natuurlijk ook: Belleke is dóód. Hij komt nooit meer thuis. Een dikke tak of een omgewaaide boom zal hem wel hebben verpletterd. O, dacht ik, als dät toch waar is. En ik heb den Heer gevraagd of dat erge niet waar mocht zijn.

Ik wilde ook zo graag gaan zoeken, maar ik kon niet. Om mijn oude benen niet en om mijn oude ogen niet. Maar in huis kon ik het toch ook niet goed meer uithouden. Ik moest maar steeds aan die kleine poes denken en aan zijn arm, verdrietig vrouwtje.

Toen ben ik de deur uitgestapt om aan mijn buurvrouw raad te vragen. Daar ben ik niet gekomen, bij de buurvrouw, want toen ik de deur uitstapte, bromde er ineens iemand op me.

„Foei, wat zet u een ernstig gezicht,” zei iemand met barse stem.

„De storm is anders alweer voorbij. Maar er is toch niet iets ergs gebeurd?”

Eerst schrok ik, maar toen ik zag dat het Harmsen, de veldwachter, was, die zo op me mopperde, was de schrik voorbij. Harmsen is een goede veldwachter. Hij is altijd erg behulpzaam voor oude mensen.

„Kan ik u misschien van uw verdriet afhelfen?” vroeg hij en zijn stem klonk heel vriendelijk.

Maar op deze vraag gaf ik niet eens antwoord, want ik zag wat en ik hoorde wat. Ik hoorde een belletje rinkelen en ik zag tussen de dikke uniformjas van Harmsen ineens een kleine poesebek, die lui gaapte. En ik zag een rood tongetje, dat likte en nog eens likte. En toen dacht ik: O, Harmsen wil mij verrassen en ik werd heel blij. Harmsen komt mij zeker het poesje van Marianne terugbrengen, dacht ik. Ja, want het was Belleke, dat had ik direct gezien aan het witte hartje op zijn kopje. O, wat was ik blij. Hij lééfde!

„Geef u het poesje maar gauw hier,” zei ik, „en gaat u alstublieft

even mee een kopje thee drinken. Dat hebt u wel verdiend.”
Maar Harmsen hield Belleke stijf tussen zijn jas.
„Nee, dit poesje breng ik naar mijn oude baker, juffrouw Bakersma,

v. d. Hulst 28

een eindje verderop. Die houdt zoveel van poesjes. Zij zal goed voor deze kleine vondeling zorgen. Of is het misschien uw poesje?” vroeg Harmsen en toen zei ik: „Ja. Nee. Ja. Nee!”

Wat Harmsen daar van dacht weet ik niet, maar hij keek een beetje verwonderd, tikte aan zijn pet en liep door.

En toen ben ik erg brutaal geweest. Toen heb ik den veldwachter zomaar aan zijn jas getrokken. Hij moest luisteren. Hij moest! O, hij bromde eerst wel, maar later, toen ik hem het hele verhaal had gedaan, is hij met me meegegaan en heeft hij me Belleke

gegeven. En toen hebben we samen een kopje thee gedronken en terwijl heeft hij me verteld hoe hij Belleke gevonden had."

Grootmoeder vertelt dan nog alles wat de veldwachter haar vertelde: over het hulpgeschrei dat niet van een kindje, maar van Belleke was en van de mensen, die dachten dat er brand was. O, alles vertelt ze.

Nu weten moeder en Marianne ook precies hoe Belleke gevonden werd.

En nu is het grote verdriet gelukkig helemaal verdwenen.

O, nu kijken ze allemaal weer blij.

Grootmoeder kijkt vol schrik naar de klok.

„O, kinderen, wat is het al laat. Ik moet weg, hoor!”

Moeder zegt: „Vader komt zo thuis. Hij zal u thuisbrengen, wacht u nog even.”

En zo gebeurt het.

BESLUIT

Vader heeft grootmoeder thuisgebracht. Nu zijn ze allen weer veilig binnen. O, niet dat het buiten nu zo gevaarlijk is als gisteravond. De boze wind is er niet. Het kalme windje van nu zingt een zacht liedje door de statige hoge bomen van het bos.

Dat klinkt veel prettiger dan dat gebrul en gegier van die brutale stormwind.

Belleke drinkt zijn warme melk en Marianne zit er op haar knieën bij te kijken.

Ze kan het niet laten hem zo af en toe te aaien.

Als Belleke zich lekker rond gedronken heeft, knuffelt Marianne hem nog eens heerlijk en dan zet ze hem in zijn warme poesebed.

Hij rolt zich behaaglijk in elkaar.

Hij gaat heerlijk dromen.

En Marianne? Zij ook, hoor.

„Kom, meisje, jij gaat ook gauw in je mandje,” zegt moeder.

En dan geeft Marianne vader een stevige pakkerd op iedere wang.

Van blijdschap, want anders geeft ze er vader maar één.

En vader lacht vrolijk en legt zijn hand op haar hoofd: „Zo, poese-moedertje,” zegt hij, „nu is alles weer goed, hè. Ga maar lekker slapen, hoor. Welterusten!”

Als Marianne klaar is om in bed te stappen, buigt ze eerst haar knietjes.

Moeder zit op de bedrand. En zo zegt Marianne zachtjes, maar héél blij haar avondgebedje.

„Ik ga slapen, ik ben moe,
'k Sluit mijn oogjes beide toe,
Heere, houd ook deze nacht
Over mij getrouw de wacht.

't Boze dat ik heb gedaan,
Heere, zie het toch niet aan.
Schoon mijn zonden vele zijn,
Maak om Jezus' wil mij rein.

Zorg voor de arme kind'ren, Heer,
En herstel de zieken weer,
Ja, voor alle mensen sâam
Bid ik U in Jezus' naam.”

Na dit gebed zegt Marianne niet direct Amen, zoals ze andere avonden doet. De Heere heeft haar gebed verhoord. Ze wil Hem daarvoor nog danken. Maar dat is zo moeilijk. Zij aarzelt even, en dan vindt zij de woorden die ze wil zeggen: „Heere, ik dank U, dat U ons allemaal weer blij hebt gemaakt. Dat U Belleke weer hebt terug laten komen. Amen!”

En dan stopt moeder haar er lekker onder. Het duurt vanavond niet lang voor ze dankbaar en gelukkig inslaapt.

En Belleke spint genoeglijk achter de kachel en moeder vertelt vader het lange verhaal dat grootmoeder vanmiddag deed. O, ze zijn allemaal heel erg blij deze avond.

De volgende dag brengt vader den sterken veldwachter Harmsen tien fijne sigaren. Marianne betaalde ze uit haar spaarpot.

In het sigarendoosje heeft vader een briefje gelegd, dat hij in
mooie krulletters voor Marianne had geschreven.

Daar stond op:

„Uit dankbaarheid.
Van mij en mijn poesje Belleke.
Marianne Bongerdman.”

INHOUD

	Blz.
Marianne	7
Waar ben je toch?	12
„Foei, wat een storm! Foei!!”	14
Belleke	17
Bang, maar toch moedig	22
Daar komt een man aan	24
Er is vast brand!	27
De volgende morgen	30
Een oud vrouwtje	35
Dat ging zo	39
Besluit	43